

Kale'm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Haziran 2017

Babil düşlerimde resmigeçit yapan
Harf ihlalleri...
Zamana ırak mekânda,
Yolsuz kalmışlığımın beratı:
Bir imgenin tahayyülünde;
Zarfların boş yakası,
Zarlar attıkça boş gelen
Ve boş kovanlar rahmetli bekçi eskisinin mirası...

Kabzımal kökenlerinde meyve görünümlü kadınların da
Olsa bir adı... deme asla deme:
Zan altında bir heceyim lakin
Altı üstü bir çiçek:
Kopmaya aday lehçem hani şu defolu cümlelerim
Bir de sunumunda aşkın,
Tek maruzatım sevmek.

Kınında yas biriken,
Damarlarında yaş yüklü gözlerin de bekçisi
Ahir zaman:
Sancılı sancısız hangi doğum ise,
Gel de tut ellerimden diyen,
Bir matem rüzgârında hoyrat gölgeler kadar
Kaçan ifrata ne çok dizgi ne çok yengi...

Ne çoğum bu gece
Ne de azım,
Azığımda yüksündüğüm çocuk yaşım,
Özürlü bir dil'im
Hem de dilim dilim her hücrem:
Büklümlerimde tabir-i caizse soyut gölgem...
Ha, bir de unutmadan;
Görmeyi dilediğim ne sensin ne de ölmeyi dilediğim
Kiblem sadece,
Maruzatım var, demeye geldim

Üstelik en asi(l) uzvum Őu kale'm.

Demli demsiz;
Denli densiz tüm kelimeleri de öđüttüm
Aklımın değirmeninde, dememe bakma sen,
Demek bile bir külfet madem,
Ne sorumda saklı özrüm
Ne solumda yangın var, demeleri de geçtim
Günbegün uyduruk Őiirleri kıstas belleyip
Öykündüğüm romanlarda
Kayıp bir kahraman babında
Ölmeyi diliyorum.

Belki sona mahlas,
BaŐa özlem,
Ortaya da açtığım gönül penceremden
Kaçan bir kuŐ kıvamındayım:
Ne sen sor ne de sus;
Sadece kal yanımda
Görmeyi dahi beceremediğim aşkın rahmetinde,
Bir buđu hikmetinde adeta
Edindiđim Őu mertebede
Kaykılmışlığın esaretinde konuğumu bildiğin
Her satırsa, eksenimde devindiđim
Belki de eklem yerlerinde aşkı irdeleyip;
Ölümü tehir ettiđim her güne
Kulp takma özleminde,
Yazmakla haŐır neŐir bir öyküyü
Bilsen de son çarem.